

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 7/2018-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. januára 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED] – [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Jánom Foltánom, advokátska kancelária, štvrť SNP 708, Galanta, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Obdo V 18/2013 a jeho uznesením z 27. februára 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] – [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. júna 2017 doručená sťažnosť [REDACTED] – [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Najvyššieho súdu

Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Obdo V 18/2013 a jeho uznesením z 27. februára 2017 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa žalobou domáhal proti štátu – Slovenskej republike, v zastúpení Ministerstvom pôdohospodárstva a rozvoja vidieka Slovenskej republiky, náhrady škody v sume 410 806,45 € podľa zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom (ďalej len „zákon o zodpovednosti štátu“).

2.1 Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 4 Cb 12/2007-404 z 8. októbra 2009 žalobu sťažovateľa zamietol pre neexistenciu príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím (nesprávnym úradným postupom) a vzniknutou ujmom na strane sťažovateľa. Najvyšší súd ako súd odvolací na odvolanie sťažovateľa rozsudkom sp. zn. 6 Obo 113/2009 zo 16. decembra 2009 rozsudok krajského súdu potvrdil, keď sa stotožnil s jeho skutkovou a právnou argumentáciou.

2.2 Najvyšší súd na dovolanie sťažovateľa napadnutým uznesením, ktoré bolo sťažovateľovi doručené 13. apríla 2017, dovolanie sťažovateľa odmietol pre neprípustnosť, keď sa nestotožnil so žiadnou námietkou sťažovateľa týkajúcou sa zmätočnosti, nezákonnosti a nespravodlivosti celého konania a v ňom vydaného rozhodnutia. Najvyšší súd v odôvodnení napadnutého uznesenia uviedol argumentáciu k sťažovateľom namietaným dovolacím dôvodom podľa § 237 ods. 1 a § 241 v čase podania dovolania platného a účinného Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“), analyzoval teoretické východiská posudzovania prítomnosti uvedených dovolacích dôvodov vzhľadom na skutkový a právny stav veci a k posúdeniu jednotlivých dovolacích dôvodov v rámci sťažovateľových námietok uviedol:

„V zhode so závermi odvolacieho súdu má i dovolací súd za to, že predmetnom tohto konania je peňažný nárok žalobcu na náhradu škody, vyplývajúci zo zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom, ktorý v § 10 ustanovuje: Ak ústredný orgán neuspokojí nárok poškodeného do šiestich mesiacov odo dňa podania žiadosti, môže sa poškodený domáhať priznania nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Z uvedeného je zrejmé, že

v danom spore bol vecne príslušným krajský súd. A keďže v súlade s § 11 ods. 1 O. s. p. vyjadrujúcim zásadu perpetuatio fori, sa konanie uskutočňuje na súde, ktorý je vecne a mieste príslušný a príslušnosť sa určuje podľa okolností, ktoré tu sú v čase začatia konania a trvá až do jeho skončenia, bol na predmetné konanie vecne (§ 9 O. s. p.) a miestne (§ 84 O. s. p.) príslušný Krajský súd v Bratislave. Tento postup je v súlade s vysloveným právnym názorom Najvyššieho súdu SR ako súdu nadriadeného, uvedeným v uznesení pod sp. zn. 3Ndob/30/2007 zo dňa 26. septembra 2007 v obdobnej veci, v ktorom vyslovil, že na konanie v 1. stupni je príslušný Krajský súd v Bratislave. V zhode s uvedeným aj podpredsedníčka Krajského súdu v Bratislave v oznámení zo dňa 14. 08. 2008, založenom na č. l. 230 uviedla, že vec týkajúca sa peňažného nároku žalobcu na náhradu škody bude vedená v obchodnoprávnom súdnom oddelení pod sp. zn. 4Cb/12/2007.

Dovolací súd nevzhliadol pochybenie ani v postupe NS SR, ktorý konal o odvolaní žalobcu proti rozsudku súdu prvého stupňa č. k. 4Cb/12/2007-404 zo dňa 08. 10. 2009 a ktorý rozhodol ako súd funkčne príslušný podľa § 10 ods. 2 O. s. p. v senáte 6 Obo, rozsudkom sp. zn. 6Obo/113/2009 zo dňa 16. 12. 2009 (č. l. 444-447). Podľa čl. I (Rozdelenie práce medzi kolégiá) ods. 2 Všeobecnej časti Rozvrhu práce Najvyššieho súdu SR na rok 2013 (účinný v čase nápadu odvolania na najvyšší súd ako dovolací súd), pre rozdelenie práce medzi jednotlivé kolégiá Najvyššieho súdu SR je rozhodujúca právna povaha veci, ktorú má najvyšší súd prerokovať alebo rozhodnúť alebo ktorú má vybaviť mimo rozhodovacej činnosti. Z hľadiska rozdelenia práce medzi občianskoprávne a obchodnoprávne kolégium je pri tom určujúce, do ktorého registra súdu nižšieho stupňa, ktorého rozhodnutie je napadnuté opravným prostriedkom, o ktorom má rozhodnúť Najvyšší súd SR, bola vec naposledy zapísaná (napr. ak bola určitá vec predložená ako obchodná, prejedná ju a rozhodne obchodnoprávne kolégium, aj keby sa neskôr ukázalo, že išlo o vec občianskoprávnu). Keďže predmetná vec, predložená najvyššiemu súdu ako odvolaciemu súdu na rozhodnutie o odvolaní, bola na súde nižšieho stupňa (Krajskom súde v Bratislave ako súde prvého stupňa) zapísaná ako vec obchodná, správne bola vec na najvyššom súde zapísaná do obchodnoprávneho kolégia a elektronickou podateľňou pridelená na konanie a rozhodnutie senátu 6 Obo podľa zásad uvedených v rozvrhu práce.

Na margo tvrdenia dovolateľa o tom, že súd prvého stupňa prekvalifikoval jeho žalobu podanú podľa § 10 zákona č. 58/1969 Zb. a neoprávnene ju prejednával ako

obchodnoprávnu vec, dovolací súd poukazuje na skutočnosť vyplývajúcu zo žaloby dovolateľa na č. l. 5 spisu, kde si uplatnil náhradu zisku podľa § 381 ObchZ spolu s úrokom z omeškania podľa § 369 ods. 1 ObchZ. Navyiac, pokiaľ súdom dáva do pozornosti, že žalovaný - Slovenská republika, nie je podnikateľom v zmysle § 2 ods. 2 ObchZ, opomína zdôrazniť skutočnosť, že on ako žalobca, podľa § 2 ods. 2 písm. b/ ObchZ, podnikateľom je.

Dovolací súd taktiež dodáva, že pokiaľ aj žalobca nárok na náhradu škody uplatnil podľa osobitného zákona č. 58/1969 Zb., rozhodovanie o náhrade škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom, resp. nezákonným rozhodnutím je vždy závislé od splnenia predpokladov zodpovednosti za škodu, vrátane príčinnej súvislosti medzi nesprávnym postupom, resp. nezákonným rozhodnutím a vzniknutou škodou, ktoré je súd povinný vždy skúmať.

Z uvedeného vyplýva, že postup vo veci konajúcich súdov, tak prvostupňového, ako aj odvolacieho, ktoré nárok žalobcu prejednali ako obchodnú vec, bol správny. Dovolací súd preto konštatuje, že námietka dovolateľa, týkajúca sa existencie procesnej vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ O. s. p. je nedôvodná.

Dôvod na podanie dovolania na základe § 237 písm. d/ O. s. p. dovolateľ vzhliadol v tom, že obchodné senáty oboch vo veci konajúcich súdov občianskoprávnu vec posudzovali ako vec patriacu do správneho súdnictva, hoci predmetom sporu je náhrada škody spôsobená nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom, nie preskúmavanie zákonnosti rozhodnutí žalovaného vydaných v správnom konaní, o ktorých už rozhodol Krajský súd v Bratislave v správnom senáte, a to rozsudkom č. k. 2S/170/2005-81 zo dňa 07. 12.2005...

Vo vzťahu k prekážke právoplatne rozhodnutej veci, dovolací súd z obsahu spisu zistil, že síce v tomto konaní, ako aj v konaní vedenom na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 2S/170/2005, ide o totožných účastníkov, rozdielny je však predmet konania, nakoľko, ako vyplýva z rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/170/2005-81 zo 07. 12. 2005, právoplatný 26. 01. 2006 (č. l. 362-365), predmetom konania vedeného pod sp. zn. 2S/170/2005 bolo preskúmanie zákonnosti 55-ich rozhodnutí žalovaného zo dňa 27.01.2005 podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (Správne súdnictvo), jeho druhej hlavy (rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov podľa § 247 a nasl. O. s. p.). Naproti tomu, predmetom konania v preskúmvanej veci nie je

vec podľa piatej časti O. s. p., ale žaloba o zaplatenie 410 806,45 eur s príslušenstvom, ktorá je žalobou o splnenie povinnosti podľa § 80 písm. b/ O. s. p., upravená v tretej časti O. s. p.

Vzhľadom na uvedené dovolací súd dospel k záveru, že prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. d/ O. s. p. v posudzovanej veci daná nie je.

Dovolací súd sa v ďalšom zaoberal prípadnou existenciou procesnej vady konania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p., spočívajúcej v odňatí možnosti účastníka konať pred súdom...

Po oboznámení sa s písomným odôvodnením prvostupňového rozsudku, ako aj dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu dovolací súd konštatuje, že tieto zodpovedajú aj zákonnej požiadavke riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia, rešpektujúc ust. § 157 ods. 2 O. s. p. (uplatňované aj v odvolacom konaní podľa § 211 ods. 2 O. s. p.), čím spĺňajú kritériá preskúmateľnosti súdneho rozhodnutia.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti má dovolací súd za to, že v postupe tak prvostupňového, ako aj odvolacieho súdu, k vadám konania zakladajúcim odňatie možnosti konať pred súdom, nedošlo. Pokiaľ ide o podmienku prípustnosti dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p., je tiež nevyhnutné posúdenie miery, do akej sa účastníkovi postupom súdu odňala možnosť pred ním konať. Podmienka prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je totiž splnená, ak sa účastníkovi odňala možnosť konať pred súdom len pre časť konania, resp. do takej miery, že účastník mohol uplatniť svoj vplyv na výsledok konania podaním odvolania (R 39/1993). V prejednávanom prípade žalobcovi obrana jeho práv a oprávnených záujmov v rámci odvolacieho konania bezpochyby umožnená bola.

Dovolateľ napokon namietol aj existenciu procesnej vady konaná podľa § 237 písm. 1 g/ O. s. p., podľa ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak rozhodoval vylúčený sudca, alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát...

Dovolací súd poukazuje na svoje odôvodnenie vo vzťahu k dovolateľom namietnutej vade konania podľa § 237 ods. 1 písm. g/ O. s. p. a opakovane zdôrazňuje, že dovolateľom uvádzané výhrady voči vec prejednávajúcemu prvostupňovému Krajskému súdu v Bratislave, ako aj odvolaciemu senátu Najvyššieho súdu SR sú právne irelevantné a nemôžu byť dôvodom pre ich vylúčenie z prejednávania a rozhodovania tejto veci v

zmysle citovaného § 14 ods. 1 O. s. p. Na základe uvedených skutočností je zrejmé, že v preskúmvanej veci existencia vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. g/ O. s. p daná nie je.

Vo vzťahu k dovolateľom vytykanému dovolaciemu dôvodu podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p. (tzv. relatívny dovolací dôvod) dovolací súd zdôrazňuje, že tzv. iná vada konania je procesná vada, ktorá na rozdiel od vád taxatívne vymenovaných s § 237 ods. 1 O. s. p nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Dovolací súd síce naň prihliada z úradnej povinnosti, avšak samotná existencia inej vady konania na založenie prípustnosti dovolania nepostačuje. Je právne relevantná, ak mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Dovolací súd môže pristúpiť k posúdeniu opodstatnenosti tvrdenia o existencii tohto dovolacieho dôvodu až vtedy, keď je dovolanie z určitého zákonného dôvodu prípustné, o tento prípad však v prejednávanej veci nejde.

Dovolateľ napokon tvrdí, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.). K obsahu tejto dovolacej námietky dovolací súd zdôrazňuje, že nesprávne právne posúdenie veci je síce prípustným dovolacím dôvodom (ktorý možno uplatniť vtedy, ak je dovolanie prípustné), samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá. Dovolanie je v ustanoveniach Občianskeho súdneho poriadku upravené ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý nemožno podať proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu. Pokiaľ nie sú splnené podmienky prípustnosti dovolania, nemožno napadnuté rozhodnutie podrobiť vecnému preskúmvaniu, a preto ani zohľadniť prípadné vecné nesprávnosti rozhodnutia. V prejednávanej veci by uvedený dovolací dôvod bolo možné úspešne použiť, len ak by prípustnosť dovolania vyplývala z § 238 O. s. p., v posudzovanom prípade však tomu tak nie je.“

3. Podľa sťažovateľa v posudzovanom prípade najvyšší súd odmietol jeho dovolanie pre vady, keďže podľa názoru najvyššieho súdu sťažovateľ nevzniesol také otázky, ktoré boli spôsobilé založiť jeho prípustnosť. S takým hodnotením sťažovateľ nesúhlasí, pretože základná námietka smerovala k nesprávne zisteniu obsahu žaloby v celej jej šírke čo sa týka zistenia skutkového stavu a jeho správneho právneho posúdenia.

3.1 Podľa mienky sťažovateľa nesprávne rozhodnutie o vecnej príslušnosti krajského súdu pre prerokovanie nároku na náhradu škody podľa zákona o zodpovednosti štátu potom založilo zároveň aj porušenie práva sťažovateľa na zákonného sudcu. Toto právo je podľa sťažovateľa orientované výlučne na proces, a nie na jeho výsledok. Pokiaľ by tak vecne správne rozhodnutie vydal nepríslušný súd či sudca, toto právo by bolo podľa názoru sťažovateľa porušené spolu s právom na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, najmä keď uvedený ústavnoprosesný deficit nenapravili odvolací [§ 221 ods. 1 písm. g) OSP] ani dovolací súd pre dôvod uvedený v § 237 ods. 1 písm. g) OSP.

3.2 Sťažovateľ ďalej uvádza, že ak teda došlo k odmietnutiu jeho dovolania, viedlo také rozhodnutie k odopretiu jeho prístupu na tento súd a tým k porušeniu jeho základných práv na súdnu ochranu a spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy.

3.3 Podľa presvedčenia sťažovateľa najvyšší súd vôbec nerešpektoval nález ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 223/2013 z 19. júna 2013, ktorý podľa sťažovateľovej interpretácie výslovne uviedol, že uplatnený nárok (pre poplatkovú povinnosť) bolo treba posúdiť podľa zákona o zodpovednosti štátu, a nie podľa Obchodného zákonníka.

3.4 Sťažovateľ následne namieta, že doba trvania sporu pred najvyšším súdom je od roku 2009 do roku 2017 tak extrémne dlhá v rámci celkovej doby od 7. februára 2005 (vyše 12 rokov), ktorú treba nutne kompenzovať finančnou satisfakciou v sume minimálne 10 000 eur, najmä keď sa po kasačných rozhodnutiach spor musí vrátiť na podľa presvedčenia sťažovateľa vecne príslušný Okresný súd Bratislava I (ďalej len „okresný súd“), teda tam, kde 7. februára 2005 začal podaním návrhu na začatie konania sťažovateľom (okresný súd postúpil vec listom z 1. augusta 2006 krajskému súdu, ako súdu vecne príslušnému, pozn.). Existencia doterajšieho konania, inak opäť zapríčineného štátom vydaním nezákonného rozhodnutia, vniesla podľa slov sťažovateľa do jeho života značnú neistotu, psychickú záťaž, pocity frustrácie či beznádeje, preto žiadané zadosťučinenie je podľa neho proporcionálne k sume, ktorá je predmetom sporu.

4. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd o jeho sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„Základné právo [REDAKOVANÉ] - [REDAKOVANÉ], garantované čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 1, 2 Ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru v konaní a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27.2.2017, sp.zn. 1 ObdoV 18/2013, porušené bolo.

Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 27.2.2017 sp. zn. 1 ObdoV 18/2013, zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie .

Priznáva [REDAKOVANÉ] - [REDAKOVANÉ] primerané finančné zadostučinenie v sume 10.000,-EUR, ktorú sumu mu zaplatí Najvyšší súd Slovenskej republiky v lehote 2 mesiacov od doručenia nálezu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný zaplatiť [REDAKOVANÉ] - [REDAKOVANÉ] trovy konania v sume 312,34 EUR ... “

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

6. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (porov. napr. I. ÚS 105/06, II. ÚS 66/2011, III. ÚS 155/09, IV. ÚS 35/02).

III.

7. Právo na súdnu ochranu sa v občianskoprávnom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom vrátane dovolacích konaní. V dovolacom konaní procesné podmienky upravoval v čase podania dovolania § 236 a nasl. OSP.

7.1 V rámci všeobecnej úpravy prípustnosti dovolania proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu z v tom čase platného a účinného § 237 ods. 1 OSP výslovne vyplývalo, že dovolanie je prípustné, len pokiaľ ide o prípady uvedené pod písm. a) až g) tohto zákonného ustanovenia.

7.2 Ústavný súd konštatuje, že rešpektuje koncepciu prístupu k opravným prostriedkom tak, ako si ju nastaví najvyšší súd, ak je to v medziach ústavy (porov. II. ÚS 398/08). Rovnako ústavný súd rešpektuje výklad a aplikáciu ustanovení Občianskeho súdneho poriadku upravujúcich dovolacie dôvody tak, ako si ich nastaví najvyšší súd. To sa týka aj v čase podania dovolania platných a účinných dovolacích dôvodov podľa § 237 ods. 1 písm. a), d), f) a g) OSP.

7.3 Ústavný súd dáva do pozornosti, že najvyšší súd k dovolaciemu dôvodu podľa § 237 ods. 1 písm. f) OSP prijal Stanovisko občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu

Slovenskej republiky z 3. decembra 2015 (publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a súdov Slovenskej republiky 1/2016), podľa ktorého: *„Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“*

7.4 Ústavný súd z tohto hľadiska preskúmal napadnuté uznesenie najvyššieho súdu a nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala, že postup najvyššieho súdu by nemal oporu v zákone alebo v judikatúre najvyššieho súdu.

7.5 Nepatrí ústavnému súdu nahrádzať právne názory najvyššieho súdu a pokiaľ závery najvyššieho súdu v otázke prípustnosti dovolania vzhľadom na skutkový stav nie sú zjavne svojvoľné alebo nelogické, či z iného dôvodu ústavne neudržateľné, ústavný súd nemá dôvod do právomoci najvyššieho súdu v otázke ustálenia prípustnosti dovolania na základe prítomnosti zákonom predpokladaného dovolacieho dôvodu zasahovať.

7.6 Ústavný súd uzatvára, že právny názor najvyššieho súdu o neprípustnosti dovolania [resp. neexistencii dovolacích dôvodov podľa § 237 ods. 1 písm. a), d), f) a g) OSP a k aplikovateľnosti § 241 OSP, na údajnú prítomnosť ktorých sťažovateľ poukazoval] je vzhľadom na skutkový stav v sťažovateľovej veci v napadnutom uznesení zdôvodnený ústavne udržateľným spôsobom.

7.7 Na základe prezentovaných záverov ústavný súd odmietol sťažnosť v časti namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

8. Čo sa týka námietky dĺžky konania pred najvyšším súdom a namietaného porušenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd uvádza, že účel základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov vymedzil ústavný súd vo svojej skoršej judikatúre tak, že *„účelom práva na*

prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu“ (pozri II. ÚS 26/95).

8.1 Vec sťažovateľa bola v čase podania tejto sťažnosti ústavnému súdu (6. júna 2017) právoplatne skončená rozsudkom najvyššieho súdu (ako odvolacieho) sp. zn. 6 Obo 113/2009 zo 16. decembra 2009. Následne najvyšší súd rozhodoval ako dovolací súd napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ktoré bolo sťažovateľovi doručené 13. apríla 2017. Sťažovateľ podal sťažnosť ústavnému súdu v čase, keď bolo konanie pred všeobecnými súdmi právoplatne skončené rozsudkom najvyššieho súdu, resp. napadnutým uznesením najvyššieho súdu, a teda právna neistota sťažovateľa bola v čase podania sťažnosti ústavnému súdu odstránená.

8.2 Z toho dôvodu bolo potrebné sťažnosť v tejto časti tiež odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre zjavnú neopodstatnenosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. januára 2018